

Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı uygun gören bir doktrini izleyen insanlarız.

SÖMÜRÜCÜLÜĞE KARŞI

SAVAŞ

HAFTALIK TOPLUMCU GAZETE

Yıl: I Sayı: 36 13 Temmuz 1966 Fiatı: 50 Kuruş

Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni:
ATTİLÂ AŞUT
Sorumlu Yönetmen:
ERDOĞAN GÖNÜLLER
Yönetim Yeri:
Uzunsokak Cad. No. 3, Kat: 3
Yazışma adresi:
P. K. 80 - TRABZON
Baskı: "Hâkimiyet" Basımevi

Cumhuriyet Senatosunda açıklanan belgelerle

AMERİKA'NIN VE AMERİKANCI'LARIN MASKESİ DÜŞTÜ!

Amerikaya toz kondurmayan satılmış Bâbıâli basını, casusluk olayını halkoyundan gizlemekle satılmışlığını belgeledi!

«ÇİRKİN AMERİKA»nın Türkiye hakkında beslediği kirli emeller, geçen hafta içinde Cumhuriyet Senatosu'nda açıklanan casusluk belgeleriyle bir kez daha su yüzüne çıkarılmıştır.

1948 yılından bu yana «dost» maskesi altında yurdumuza sokulan «Emperyalist Amerika», bugün gizli anlaşmalarla kopardığı çeşitli imtiyazlar sayesinde devletimizin her kesimine el atmış; askerî üsleri, atom rampaları, limanları, hava alanları, radar tesisleri, barış gönüllüleri, uzmanları (!), misyonerleri, ajanları, casuslarıyla canevimize kadar girmiştir!

Kendi memleketlerinde serbestçe faaliyet gösteren komünistleri görmezlikten gelip, komünizmin kanunlarla yasaklandığı Türkiye'de «komünist avı»na girişen C.I.A. ajanları, aslında bütün güçlerini, yurdumuzu sömürge haline getirmek istiyen iç ve dış düşmanlara karşı Atatürk'ün 47 yıl önce başlattığı ulusal kurtuluş savaşını sürdüren namuslu vatan çocuklarını karalayıp yıpratmak ve hattâ çeşitli cinayetlerle ortadan kaldırmak için kullanmaktadırlar.

İşte Millî Birlik Grupu Sözcüsü Haydar Tunçkanat'ın hafta içinde Senato kürsüsünden açıkladığı belgeler, Amerika'nın Türkiye'de yeni bir Vietnam dramı yaratmak için beslediği emelleri ve uygulama alanına koyduğu korkunç plânı bütün açıklığı ile aydınlığa çıkarmış, Amerika aleyhinde bulunmakla vatan ihanetini eş tutan satılmış vatansızların maskesini düşürmüştür. Daha acısı, bütün bu olup bitenler karşısında Hükûmetin başının takındığı umursamaz tavır, Türkiye'nin geleceğinden endişe duyanları haklı çıkarmıştır.

Demirel, ulusal varlığımızı çok yakından ilgilendiren bu casusluk olayının açıklanışından sonra düşüncesini soran gazetecilere sinirli bir şekilde «Ben polis hafiyesi değilim» demekle yetinmiştir. Oysa aynı Demirel ve onun «müthiş» İçişleri Bakanı Dr. Sükan, Meclis baskınları düzenleyip, 15 yaşındaki ortaokul öğrencilerinin peşine takıldıkları zaman, pek usta birer «hafiye» olduklarını göstermişlerdi!

Bu tüyler ürpertici casusluk olayı, bir gerçeği daha, apaçık gözler önüne sermiştir: «Milliyetçilik» sözünü dillerinden düşürmeyen Bâbıâli'nin satılmış kalemleri, tıpkı mütareke yıllarında olduğu gibi, bağımsızlığımızı yabancılara peşkeş çeken namussuzların büyük ihanetini görmezlikten gelerek satılmışlıklarını belgelemişlerdir.

Ama, Türkiye'nin namuslu kalemleri, tıpkı «millî mücadele basını» gibi, satılmışların rezilce direnişine rağmen bütün gerçekleri halka anlatma savaşına devam edeceklerdir. Ta ki, cümle satılmışların mezarı kazılıp, Türkiye tam bağımsız bir ülke oluncaya kadar!..

BİR RESİM

Bir İskoçyalı'nın fırçası yaptı bu resmi
Uzun etekleri bataklıkta sürünen kadını
Sayısı üç milyar oluncaya dek gelen ve giden
Bütün insanlara benzeterek
Bir İskoçyalı'nın düşüncesi yaptı bu resmi.

İhtimal resim bitmiş burada
Önümüzde engin bir düştür başlayan.
Bu etekleri uzun
Çıplak göğüslü kadından.
Uzadıkça uzayıp maziye
Zayıf bir ışık halinde
Ve insanlar azaldıkça azalır
Yayılıp boş ve geniş bir dünya üstüne...

Aynı ağır dönüşü içinde dünyamız
— Kâinatta yıldızların en küçüğü —
Üstünde ne mezarımız ne hülyamız
Zaman insandan önce ne geçer ne geçmez,
Ormanlar üstünden geceler gelir geçer
Yıldızlar geçer deniz üstünden.

Ve sen, düşüncesi renge karışan İskoçyalım:
Yapraklar üstüne kondurup benekleri
Aydınlattın dev eğreltilere konan kelebekleri
Bir serap gibi serdin önümüze
Dünyayı insansız görmenin tadını
Ve bataklıkta bir ağaç gölgesine
Benzettin o kadını...

(Sonu 2. de)

A. FAİK EVREN

Hikâye gibi

Çingeneler

ÖMER NİDA

GECEYARISINA doğru evden çıktık. Mevsimin ilk kar yağışını gördük, çocuklar gibi sevindik, şaşırdık. Aslına bakarsanız biz, işçi sınıfının demok ratik savaşına katılmış kişilerdik. Büyük halk çoğun luğunun en ilkel koşullar içinde yaşadığını biliyorduk.

Kar ve soğuk, onlar için ölüm gibi birşeydi. Karın yağışı karşısındaki ilk sevincimiz üzüntüye dönüverdi. Ama ne de olsa romantizm hiç de kötü şey değildi. Dünya yı sevmek kötü değildi. Bizi savaşa iten, içimiz deki sevgiden başka ne olabilirdi?

Sendikacı dostumuz la evinde konuştukları mızı arkadaşımla eleştiriyorduk. Adamın politik tutumunu değerlendirmeye çalışıyorduk. Kar yağıyordu, ortalık beyaz bir örtüyle kaplanıverdi. Ben sağlam ya pılı bir adam değildim. Bu uzun yürüyüşle yoruluvermiştim. Arkadaşım habire konuşuyordu, «Yapmacıksız bir adam» diyordu. «İşçiden yana» diyordu. Ben de, «Peki neden, neden bize katılmıyor?» diye soruyordum.

Bir kahveye girdik. Sıcak çay içecektik. Ilık değil, sıcak. Üç - beş ki şi kâğıt oynuyordu. Bes belli inşaatlarda çalışan işçilerdi bunlar. Gece ya rısı olmuştu. Bir ölüm sessizliği vardı. Çayı yu dumlarken arkadaşımın gözlerine baktım; solgun ama çok anlamlıydılar. Çocuklarım şimdi çoktan uyumuşlardır diye düşün düm. Karım çoktan uyu muştur. Acaba bugece ne yaptılar? Odamız sı cak mıydı?

Gene yola koyulduk. Kulağımıza bir yerden sesler geliyordu. Dar buka çalıyorlar, türkü söylüyorlardı. Kıvrak, o yun havasıydı bu. Doğrusu bu kar yağışlı hava da, bu saatte... İlerde küçük bir kulübe vardı, tek başına yolun kıyısın da, düş gibi. Kulübenin yanından geçerken, içer de birkaç kızın oynadığı nı gördük. Açık bir pen cere vardı. Durdum. Arkadaşım; «Burada çingene ler oturuyor» dedi. Dar buka ne de kıvrak bir tem po tutturmuştu, ne güzel bir oyun havasıydı bu. İçerdeki kızların oyun ları açık pencereden epey görünüyordu. Arkadaşım «haydi» deyip yürüdü. Ben bir türlü ayrı lamıyordum. Çingeneler bu ağır hayat koşulları içinde ezilmiyordu. Yılmıyorlardı baskıdan. Ya şamak her yönüyle başkıydı. Çingeneler alay ediyorlardı güçlüklerle. «Çek deveci develerin en gine amman!»

Arada bir darbuka susuyor, oyun duruyordu. Birkaç saniye konuşup şakalaşıyorlar, sonra gene bütün kıvraklığı ile kaldıkları yerden devam ediyorlardı. «Beni konuk yapmalılar» diye düşündüm. Bu kulübeye bir girebilseydim, ben de onlarla hiç çekinmeden göbek atardım. Sonra ku laklarına yoksullar için çalıştığımızı söylerdim... Kar yağıyordu... İlerden arkadaşımın sesi duyuldu... «Nerdesin Nida, yü rüsene be yahu...»

Hava soğuktu. Çinge nelerin odunu - kömürü yoktu, ama yaşama sevinçleri vardı. Hem de bu koşullar içinde göbek atacak kadar. «Dayanın dostlarım» dedim içimden; yürüdüm...

BİR RESİM

(Başı 1. de)

Biliyorum,
Bataklıkta etekleri sürünen
İlk insandan son insana dek
Her biçime bürünen...
İki eliyle yüzünü kapamış,
Başına güneş vuran bu kadın,
Yalnız benim annem değildir.
Cava adasında bulunmuş ilk insan kafası,
Ne Âdemin çocuklarından kalmadır
Ne de el yapması...
Belki onun babası
Babasının babası
Gene insandı,
Ve ihtimal ki bu bizim baba
Tıknaz, tüylü ya da kocaman
Yarım küre bir ansefal
İlk maymundu amuda kalkan
Bütün organlarını gösterip dolaşarak
Utanmadan yaşıyan.

Sen ne dersen de fakat
Ben bu adamı sevmem
Çünkü bana benzemez.
Üstelik gök gürültüsünden korkmaz
Kollarını açmaz havaya
Ve yağmurun yağmasına şaşmadığından
Yağmuru bilmez.

İşte böyle İskoçyalı ressam,
Senin yirmi yıl, yirmi saatte yaptığın bu resim
Bana bir düşüncedir
Ona sadece resim
Sana bilmem ki nedir?

Bataklıkta kıpırdamıyor sazlar
Bataklıkta insan bitmiş gibi
Tabiatın suçlu bir hali var,
Ve bataklık dalgalı bir deniz gibi
Daha fırtınası yeni dinmiş
Yahut geçmiş henüz doğum sancısı
Eğmiş başını uzun saçları yosun gibi
Başlıyor insan tabiatta tanrıların yaratıcısı...

Bitimsiz karanlığından sonra zamanın
Yürüyor insan
Yürüyor zaman
Bütün insanlık tek bir insan gibi...
Zekâyı yaptıkça bir eldeki beş parmak
Eşya hergün biraz daha parlak
Sonra daha başka şeyler aramak
Önce ekmek
Sonra korkmak
Giyinmek daha sonra...
Ve böylece
Tavşan
Mabut
Allah
Ve insan!
Gün gelir oyuncaklarını bir yana atar.
Hatırlar, çocukluğunu düşünür
Kendi resmini yapar.

Ormanlar üstünden geceler gelir geçer
Ay geçer deniz üstünden
Yerli yerindeymiş gibi yıldızlar ebedî
Altında bütün insanlık tek bir insan gibi...

A. FAİK EVREN